

[Indenrigsministeren.]

dansk Forvaltning og danske Embedsmænd optræder over for Sønderjyder, der søger om dansk Indfødsret.

Til Slut vil jeg igen komme tilbage til den Embedsmand, hvis Person synes at være gjort til Midtpunkt for den rejste Kritik, nemlig Amtmand Refslund Thomsen. Det er her i Tinget blevet sagt, at det var Hr. Refslund Thomsen, som i sin Egenkab af Politiajudant for de sønderjyske Landsdele gjorde sin Indflydelse gældende for at hindre, at bestemte Grupper af Indfødsretsansøgere fik deres Ansøgning bevilget. Der er kun det rigtige i Udgangspunktet for dette Angreb, at alle Indfødsretssager passerer Politiajudantens Kontor. Politiajudanten afgiver overhovedet ikke nogen Indstilling, men nøjes med at afgive en Udtalelse om, hvorvidt Politiajudantkontoret ligger inde med Oplysninger, som ikke allerede er indeholdt i Sagen, og i det langt overvejende Antal af Tilfælde maa det antages, at saadanne Udtalelser afgives rent ekspeditions-mæssigt, saaledes at Sagen overhovedet ikke forelægges Amtmanden personlig. Amtmand Refslund Thomsens Indsats i Indfødsretssager ydes ikke som Politiajudant, men som Amtmand, paa lige Fod med andre Amtmænd, og kun for hans eget Amts Vedkommende. Og om denne Indsats har Tinget formentlig faaet fyldestgørende Oplysninger gennem det, jeg her har fremført.

Ved samme Lejlighed, hvor det ærede Medlem Hr. Jens Møller fremsatte den Kritik, jeg nu saa udførligt har svaret paa, blev der ogsaa fremført fra anden Side et Forhold, som er egnet til at vække Uro i Sønderjylland. Det drejer sig om Personer, der fra dansk Side anerkendes som Danske, medens man fra tysk Side anser dem som tyske Statsborgere. I Virkeligheden foreligger der her ikke nogen Forskellighed i Fortolkningen af Lovbestemmelser eller noget, der er særligt for Sønderjylland, men Tilfælde, som desværre er velkendte inden for Statsborgerrettens Omraade. Det er nemlig saaledes, at de forskellige Staters Love om Erhvervelse og Fortabelse af Statsborgerret ikke falder sammen i den Forstand, at det, som i den ene Stat medfører, at en Person faar Statsborgerret, ganske automatisk og samtidig medfører, at den anden Stat lader ham slippe for sin Statsborgerret; dette er et Forhold, som spiller en Rolle ikke blot i Sønderjylland, men over hele Landet, ja, over hele Verden.

En Række af Lande, heriblandt Tyskland, har nemlig en Regel om, at man kun

mister Statsborgerretten, naar man frivillig eller efter Ansøgning erhverver en anden Statsborgerret. Vi har nu her i Landet en Regel om, at Personer, der er født her og har opholdt sig her indtil en vis Alder, ganske automatisk bliver Danske. Denne Regel har vi haft lige siden 1776, og den eneste Ændring, der i Aarenes Løb er sket heri, er den, at man i 1898 forhøjede den afgørende Aldersgrænse fra 18 til 19 Aar og indførte en Adgang for de paagældende til at afslaa Indfødsretten; men selve Erhvervelsen af Indfødsretten sker altsaa rent automatisk, og derfor mister Statsborgere i en Række Lande ikke deres oprindelige Borgerret ved denne Erhvervelse af Indfødsret. Det gælder som allerede nævnt det tyske Rige, men det gælder ogsaa en Række andre Lande.

Det vil ses, at der her ikke er Tale om en Fejl hos Myndighederne, men simpelt hen om en Kollision mellem forskellige Landes Love, og de deraf ramte Personer har altsaa Statsborgerret i to Lande og kan altsaa komme ud for den Situation, at begge Lande i fuld Overensstemmelse med deres Lovgivning gør Krav paa dem. Den eneste Udvej af en saadan Situation er, at den paagældende Person søger sig løst fra sit Statsborgerforhold i det ene eller det andet af de to Lande; men naar dette ikke er muligt, fordi en saadan Løsning ikke kan ske ifølge Lovgivningen, eller fordi den paagældende Stat ikke mener at kunne give Afkald paa en saadan Statsborger, saa er der intet at gøre for vort Vedkommende. Personen er nu som før i Besiddelse af fremmed Statsborgerret, og at den danske Lovgivning saa oven i Købet har tillagt ham samme Ret her i Landet, som Landets egne Børn har, er jo i hvert Fald ikke noget, som normalt kan danne Grundlag for Bebrejdelser mod vort Land.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Halfdan Hendriksen):

Et Hovedspørgsmaal under den forløbne Del af Finanslovdebatten har Prisspørgsmaalet været, og dette er ganske naturligt, saa betydningsfuldt som dette Spørgsmaal er baade for Landet og for alle Landets Borgere. Jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg er enig i de Hovedsynspunkter, der er fremsat fra en Række ærede Talere: at den stedfundne stærke Prisstigning er meget betænkelig, at Prisstigningen er særlig betænkelig, naar den falder paa de vigtige Livsforbrødenheder, som er af afgørende Betydning for hele Befolkningens daglige Liv og Sundhed og specielt for de mange Familier, hvor Bud-